

Kronika Slovensko 1995

voda

Sobota 1.7.1995

Nastal jeden z velmi temných okamžiků mého života. Tatínek mě odvezl na Slovanku, aby se ujistil, že si to po cestě nerozmyslím a nezamírím zpět k domovu. Odevzdal mě do rukou katů a zbaběle uprchl. S dalšími čtyřmi ubožáky jsem byla zahrnána na nucené práce = zmatečné přenášení rozmanité vodácké výstroje a výzbroje. Asi po dvaceti minutách bylo zdravé jádro skupiny (3 kusy včetně mě) odesláno na Hlavní nádraží a dále vlakem směr Krhanice (zbylé 2 kusy byly použity k nakládání bagáže na nákladňák). V nádraží jsme se spojili s vyčerpanou a dezorientovanou tlupou z Cukrovarnické (říkali něco o marathonském běhu sprinterskou rychlostí).

Nakonec se nám kupodivu podařilo nastoupit do správného vlaku, i přes zřejmou snahu některých pracovníků dráhy zamlžit situaci. A potom se asi děly zázraky, protože všechno probíhalo v souladu s našimi tužbami. V Braníku přistoupil klan Šimšů, dokonce se nám podařilo vystoupit v Krhanicích (myslím, že to zaskočilo i vedení) a nepršelo (pravda, bylo trošičku teplo). Radost nám zhatila až zavřená hospoda (hospodského zřejmě skolil mor či cholera). Nákladňák se dostavil až se zpožděním.

Byli jsme jak dobytek nahnáni do lodí. Zoufalé posádky se častěji držely za hlavu, než za pádlo. Martin Faltys se cvaknul, protože si o to koledoval. Lukáš s Bětkou se cvakli, i když si o to nekoledovali. David ovšem trhal všechny rekordy - koupal se pětkrát (nutno ovšem podotknout, že byl poprvé na vodě a jel na kajaku). V Pikovicích nás čekali dva Medníky, jeden pravý a jeden z naší bagáže. Potom se x hodin šramotilo na vleku. Statečnými muži byl stržen mohutný strom a i přes značnou vzdálenost a rozdíl nadmořské výšky bylo dřevo dopraveno do tábora.

K večeri nám byly předhozeny nazelenalé párky, následoval oheň, rozkaz, hromadný odchod do restauračního zařízení a grogodyl.

Zapsali: Míša, Honza F. (Bílý Buvol)

Neděle 2.7.

Jak vyznělo z výsledků včerejšího dramatického a důležitého hlasování, měli jsme s Grizzlym přijevším podle původního plánu dnes ráno odjet ihned kamsi někam, kde tam, bylo nebylo, jedna země, co k ní kdysi Česko patřilo. Ale Grizzly nejede, nejede, nejede a tak ho voláme do lesa, do trávy, do nebe, do pekla, do vody, do telefonu, do Prahy, do Podolí, do lékárny (pochopitelně hospody), do prdele to je nám smutno (tohle musím napsat sám, protože Monice to nejde přes propisku).

A tak jsme šli raději na hrátky. Vzali jsme létající nesmysl a vytvořili dva elitní teamy [týmy]. Po tuhém boji zvítězilo mužstvo svlečených. Zlé jazyky však tvrdily, že šlo o podvod, neboť oblečené ženy patřící týmu svlečených byly nasazeny jako špiónky do týmu oblečených.

A proskočily zprávy, že Grizzly přijede až večer, takže nám nezbylo než vzít cizí druhéj bus a odvést se pro změnu do Krhanic abychom pak začlnkovali po stejné trase jako včera do Pikovic. Po cestě půjčil mamlas Myšák mrzké mrše Mirkovi malou Moniku i s tučňákem a druhý jmenovaný (mamlase nepočítaje) vyklopil a vykoupal posledně jmenovanou.

Po dojezdu proběhly první dvě exekuce - Madla, protože se nepřevlékla dřív, než byly navázané lodě a Filip prostě jen tak (preventivně).

Služba nám dala na srozuměnou, že už nejsme dom u maminek =>kolíčka na sladko (jistě ne naposled). Pak bylo mrtvo, až Jiří schladil horké hlavy čtenářů vydatným kotlíkem vody.

Takto probuzení se začali někteří věnovat ušlechtilému sportu mariášnickém (účet proplatí FZÚ) a zbytek šel čutat merunu.

Když se doflekovalo a dočechralo a Jiří se po dlouhém otálení konečně vyjádřil, Alča vzal kytaru a ohně se hrálo a vzpomínalo, posléze Grogodýlilo a pak už jen odfukovalo, chrápalo a funělo.

Zapsali: Myšák a Monika

Pondělí 3.7.

Další den našeho putování po českých a slovenských řekách začal už v sedm hodin ráno. Plánovaný odjezd, který se měl uskutečnit v osm hodin ráno se nekonal, neboť náš milý řidič i s autobusem přijeli o 3/4 hodiny později.

Z Pikovic jsme se vybagrovali až v 9.30 hod. a naše cesta byla bohužel dlouhá 70 km, protože jsme museli uhasit doutnající zadek Grizliho harvej.

Po uhašení se zjistilo, že autobus má větší a horší závadu, na kterou jsme museli zavolat mechanika, který se trmácel až z rodného města naší výpravy. Mezitím, co jsme na něj čekali Monika s Myšákem uslužbili oběd, zahráli jsme si pár her a schladili vodou jednu členku z našich řad, která slavila patnácté narozeniny, jmenovitě Majku Gregorovou. Po této delší šestihodinové přestávce jsme zanechali autobus na pospas mechanikova nářadí a odjeli jsme jiným, trochu starším autobusem na místo, kde jsme strávili dalších pár dnů. Tímto domovem nám byl camp na Stvořidlech s větším množstvím hospod, což většina z nás uvítala. Autobus musel ihned odjet, proto jsme rychle vybalili věci a postavili stany, protože hrozně lilo.

Po-té jsme dostali večeři a odebrali se strávit krásný večer na příjemných místech našeho tábořiště s pořádně vychlazeným púllitrem krásně vychlazeného piva.

Zapsali: Teta Běta, Lukáš

Úterý 4.7.

Po budíčku v 8.00 jsme se za radostného výskání a jásání vrhli do teplých vod Sázavy. Poté, co dorazil chleba, jsme se nasnídali. Od poblíž tábořících vodáků jsme si zapůjčili vlek i s Avíí. Lodě jsme poslali s Avíí a ostatní, vypadající jako pacienti jisté léčebny, tj. v přilbách, vestách, vodním oblečení a s pádlem v ruce, jeli vlakem do Světlé nad Sázavou.

Světlou jsme prošli spořádaným zástupem. Řidiči zastavených automobilů mohli jen nechápavě přihlížet. Ze Světlé jsme na našich plavidlech pokračovali směrem k táboru. Poté, co jsme dojeli do tábora, bylo vydávání stravy (vepřo-knedlo-zelo) násilně přerušeno vydatným deštěm. Někteří nadšenci (většina) odešli na blízké bahnisko, za sucha vypadající jako hřiště, hrát volejbal. Po náročném sportovním výkonu následovala bahenní bitva. Z této bitvy si někteří jedinci odnesli efektně vyzdobená trička, vid' Adélko!

Po bitvě jsme se věnovali kulovým hrám, se kterými jsme přestali až před večeří. Po posezení u ohně jsme se rozešli spinkat, někteří též grogodýlit. Grogodyl: u šaten voda šplouchá, rozsvícení baterky (nové baterie), nahá žena prchá do svahu sledována paprskem světla, muž se svléká a grogodýlí s námi, promenáda po mostě, konec grogodyla. (Za informaci děkujeme M.Š.).

Zapsali: Martin & Májka

Středa 5.7.

BYL JSEM POŽÁDÁN, ABYCH ZAPSAL TENTO DEN DO KRONIKY. ÚVODEM BYCH RÁD PŘEDESAL, ŽE TO NEPOVAŽUJI ZA DOBRÝ NÁPAD, JELIKOŽ "PRÝ" PODLÉHÁM DEPRESIVNÍM SKLONŮM A TUDÍŽ MNE NEMÁ NIKDO RÁD. JÁ TO POVAŽUJI ZA PONĚKUD PŘEHNANÉ, KAŽDOPÁDNĚ ČÍST TO NEMUSÍTE.

Začátek dne byl chmurný - jako ostatně jakýkoliv jiný začátek, prostředek i konec kteréhokoliv dalšího dne v roce, desetiletí i staletí vůbec.

"Zrzavé ráno - a mlha jak med, tak podivně sladko - jak z chrlení krve ... " - (i když mluvit o ránu by bylo předčasné. Vstávalo se v 7 hodin v noci.)

Pozn.: Do zápisníku nejnenáviděnějších frází zapsat slovo "budiček" do první trojice hned za "bohužel pro vás nic nemáme" a "vy jste se dostatečně nepřipravil?". Poprvé v životě se mi při něm zastavilo srdce. Ale zpět.

Mrazivý ranní vzduch zatínal své ostré drápy chladu do bezmocných těl procitnuvších štvanců (ted' mluvím o sobě), svíral jejich hrdla a mimické svaly obličejů stahoval do neskutečných mistických grimas. Byla to velká chvíle. Těžkými údery padalo ticho.

Pak zaznělo další slovo. Jak skřek harpie se neslo mlžným krajem: Raní hygiena - nebo tak něco. Rozcvička.

Nevěděl jsem, co znamená. Ve své bláhovosti považoval stav své bídy za završený. Nebylo tomu tak.

Její dno bylo daleko hlouběji.

Velitel tábora si nás nechal nastoupit do kruhu okolo spáleniště a pak nás začal hnát směrem k řece. Zpočátku jsem ještě nechápal, pak nevěřil a nakonec již ani nedoufal.

Řeka:

"Do moře černých vln se páry lesů noří a proudy temných vod se ztěžklé ke dnu níží. Zpěv panen klášterních se vlní z oratoří a k lůžkům nemocných se těžký spánek blíží."

Nebylo vyhnutí.

Čekala nás ohydná smrt ve zpěněných vlnách řeky Sázavy, černých jako tělo nubijcovo.

Ale nač lhát.

Jaký prospěch může mít svět z naší nuzné existence. Co znamená smrt pár v jeho bezúčtné neúčinnosti a kolosální prázdnotě?

Jak říká básník:

"A z obřích dimensí do temna pohroužených jak tisícových hřidel vnímám šum a váni; z něj slyším jásot duší smrtí vykoupěných a nově narozených úpěnlivé lkaní."

S údivem jsem zjistil, že se na smrt začínám těšit.

Ponurý pohřební marš šumění stromů mi zněl čím dále slavnostněji, chladivá temná hlubina zvala k spočinutí - věčné úlevě v pokoji na jejím dně.

Magicky přitahován vidinou blízkého klidu a osvobození od starostí smrtelníka, lačen vydati se plně v náruč smrti - vnořil jsem své zubožené tělo do samého klína proudu. Leč nebylo mi dáno vymaniti se z pout jsoucna tak snadným způsobem, kýžené astrální sféry mi zůstaly dosud uzavřeny. Namísto klidného spočinutí v milosrdném náručí smrti, namísto nástupu na pouť věčnosti jsem byl krutě vyvržen zpět do reality.

"In cauda venenum" ... jak říkáme my latiníci. V ocase jed.

Ta voda byla tak svinsky studená, že se v ní nedalo vydržet "pikosekundu" natož v klidu zhebnout.

Z vody jsem vyletěl jak Gottvald z hitlerjugen. "Venenum furis" dodal by patriarcha.

Dále následovalo požití potravinové dávky a příprava na transport.

Tato nesmyslně překotná aktivita ve mě vyvolala pocit stresu. Obyčejně takové situace řeším několikahodinovým ležením obličejem v bahně, ale tentokrát na to nezbyl čas.

Nastala dlouhá a beznadějná cesta naší zdevastovanou zemí. Ranní mrazy vystřídala polední vedra, úmorné chvíle mezi mdlobami jsem si krátil myšlenkami na sebevraždu:

Nač mučit tento svět svoji bezvýznamnou přítomností. Nač protahovat extrémní bezútěšnost žití - ujařmeni životem lezeme shrbeni, zaliti do olova...

Mdloba.

Den se chýlil ke svému bezútěšnému konci a naše strastiplná cesta - těmi nešťastníky se zbytek smyslu pro humor nazývaná "rallye Paříž - Dachau" nabírala finiš. Domov nenávratně ztracen, vydání zlovůli cizincově - zalágrovali jsme v pusté krajině poblíže vydrancovaného hotelu.

Den pomalu umíral a s ním i naše naděje. Ještě v podvečer jsme hráli jakousi hru, kterou jsem zcela nepochopil a jejíž součástí bylo zmatené pobíhání s papírky po lese, sbírání podpisů od lidí, které znám a předávání je lidem které také znám.

Kdyby se všichni posadili okolo ohně a v poklidu se ty autogramy vyměnili, mohlo vše proběhnout mnohem jednodušeji. Opravdu jsem to nepochopil.

Po tomto tvrdém pachtění nás dnes naštěstí nečekalo již nic horšího než požití večerní dávky potravy a spočinutí na vlhké hlíně, tentokrát ještě zaživa. I když kdo ví - na noc hlásili mrazy. Necelých patnáct stupňů nad nulou!

Zapsal Otík alias Depresivní robot Marvin

Čtvrtek 6.7.

Po budíčku při kterém začaly nešťastnou náhodou některé stany hořet, a tudíž musely být uhašeny i přes nelibost majitelů, (ti dnešní lidé vůbec nemají vztah k majetku a vůbec nechtějí vpustit hasičské sbory do obydlí) začal krásný slunný den. Posilnili jsme se snídaní a vydali se busem proti proudu řeky Belé. Po bedlivém prozkoumání stavu vody se na horním toku vylodily jenom šutrům odolné lodě a ostatní zpět do busu a po proudu dolů čekat u vojenského mostu. Čekání nebylo z nejkratších, ale nakonec lodě připluly, připojily se k ostatním a jaly se plout až do Liptovského Mikuláše. Cesta až ke kanálu do Mikuláše probíhala bez větších zranění a škod na plavidlech. Ale naštěstí kanál byl na místě a připraven ukázat co dovede. Většina účastníků nejméně jednou vlezla do lodí a vydala se krotit nezkontrolovatelný živel. Řada lidí usoudila, že nejsou dostatečně čisti, a proto se rozhodla provést očistu rovnou v kanále. Nejlépe přímo z lodí a v největších válcích a proudech, aby se vlasy pořádně propláchly a umyly.

Někteří zdatnější a čistotnější jedinci se rozhodli vytvořit si na svých končetinách zahradnické nářadí, které by mohlo být pro tábor užitečné. Jako nejužitečnější se ukázaly hrábě a krumpáč. Po tomto řádném pokoupaníčku se lodě a zbytky vybavení naložily do busu a vyrazilo se na večeři.

Po večeři se sedělo u ohně a pokoušelo se vyluzovat artikulované zvuky. Pak začal obcházet grogodyl a s přibližujícím se budíčkem se šlo spát.

Zapsali: Dino, Adélka

Pátek 7.6.

Po budíčku v 7.30 jsme "rychle" vytáhli svá rozlámaná těla z teplých spacáků a jali jsme se je rozhýbávat při krátké rozcvičce. Teplota řeky Váhu nebyla o moc větší než předchozí den a tak jsme se rychle osušili a spěchali na snídani, kterou nám připravili naši nejzdravější účastníci.

Po krátké zastávce v Liptovském Hrádku jsme vyrazili již podruhé na Bielou. Stav vody v ní však přes noc poklesl a tak jsme horní úsek vodní cesty vynechali. Standartní posádky tak musely překonat 10 km po řece a méně zdatní jedinci pouhých 5.

V táboře nás uvítal chuťově velice dobrý oběd. Jeho kvantita však nesplňovala naše požadavky (čtyři bramborové knedlíky jaksi nestačily). Po krátkém odpočinku jsme se rozhodli vyspravit naše ponorky, což byla velice nemilá a dlouhotrvající záležitost (ústa staré ženy jsou široká).

Práci všech přerušil Jiří, který vyhlásil odpolední hrátku. Všechny věci byly rázem odloženy a nechány napospas divé zvěři a celá výprava začala zjišťovat, kudy že vede cesta do pravěku. Družstva se seběhla ke krátké domluvě taktiky a opatřena několika maličkostmi (nůž, sirky, peníze, pokyny "CO, KDE A JAK") se jala rychlým krokem přesouvatí směr Liptovský Hrádok, Vavrišov, vysoké napětí. Biela. Cesta trvala různě dlouho a byla více či méně obtížná (dle vybraného dopravního prostředku). Nakonec jsme se přes devatero hor a devatero řek dostali až do pravěku a abychom se neodlišovali od domorodců, začali jsme vytvářet pravěká oblečení z "přírodních" materiálů, pomalovali jsme se válečnými barvami a někteří vystavěli i past na "mamuta". Pravěké oblečení bylo zanedlouho vyměněno za naše, protože i komár obecný žil v době ledové a prarepelent jsme s sebou neměli. U pravěkého ohně jsme se posilnili malým mamuťátkem a přes devatero hor a řek jsme se dostali zpátky do současnosti, k našemu autobusu, který nás odvezl do tábora. Tam už nás čekala rajská polévka, příjemně hořící oheň a teplé spacáky.

Zapsaly: Madla a Alice

Sobota 8.7.

Dnešní den byl obecně spojen s výkřiky "PÁDLUJ, VRBIČKY!". Toto, spolu s nezvratnou touhou neopustit tábořiště v L.H. děj se co děj jednoznačně ukazuje na splouvání Čierného a volaako iného Váhu. Vzhledem k příznivému stavu vody i čerstvě opravených lodí se jelo až od přehrady. Vyplutí předcházelo časově delší nákup v L.H., při němž by vedení sehnalo spíš stončičí nožičky, nežli instantní bramborovou kaši v prášku. Nakonec zvítězily knedlíky.

Tradiční bleskové odvazování lodí bylo ukončeno kolem poledne. Vyplulo se a pak snad každá posádka přidělené lodi vyzkoušela malebnost vrbiček. Říčka se krásně vlnila a podemleté i napadané stromy si vyžádaly své první úspěchy. Zvláště pikantní byl podjezd padlého smrku, kde si na své přišly kromě eskymáckých půlobratů také vesty a přilby. Záludná řeka si však nedala pokoj a trestala posádky dále. V tíšinách byly dokonce tak silné a mocné proudy, že převrhly i velmi zkušené jedince a přesvědčily je, že eskymácké obraty umějí jen teoreticky. Navazování kontaktů s okolními usedlíky se obešlo bez problémů a poslední plaváčky dnešního půldne zajistila skalka na soutoku Váhu a Belé.

Následovalo pokojné mlaskání u ešusů a odpočinková pauza v slunečním žáru. Před čtvrtou hodinou odpolední byl vydán příkaz k vyplutí na kanál, avšak psychická příprava posádek trvala až do půl páté. Odpolední slunko přestalo pražit a svou energii teď směřovalo přes vodní hladinu do očí vodáků. Kanál se blížil a většině háčků mizel úsměv z tváře. Tak ještě jednou prohučet kanálem branka nebranka, navázat lodě a hurá do tábora. Tentokrát si kanále nevyžádal žádná větší zranění a jediné ztráty, které málem byly zaznamenány se odehrály na začátku kanálu i na jeho konci. Hore se zachtělo tmavším domorodcům našich lodí, naopak dole hodlal Ivan darovati pádlo Váhu. Snad největší radost z nezraněných posádek měl Míra. Jeho doktorské srdce si natolik oddychlo, že samou radostí odsingloval kanálem i zdánlivě opuštěnou loď. Ještě že byla alespoň naše. Navazování proběhlo nezvykle rychle a den byl zakončen opožděnou večeří. S vědomím zítřejšího výletu do hor jsme se postupně nořili do krásných snů.

Zapsali: Alča a Tom

Neděle 9.7.

Vstáváme. Kúpeme se. Snídáme. Balíme. V Mikuláši opět sháníme BUSISKO. Opět přislíbeno. Opět selhal. Jako obvykle ŠRAMOTÍME. Snad (?) naposledy nás veze Mírek (ŘIDIČ) do HUT kde obědváme veľa chutně díky neobyčejně schopné službě. Loučíme se s BUSEM a ŠOFÉREM, stoupáme do HORY. Pořád ještě stoupáme. S nepochybnou kvalitou stravy se díky nejmenovaným členům (Jana Faltysová) seznámily i ryby v potoce. Stále stoupáme. Jdeme hřebenem až do sedla PÁLENICY. Vyhlížíme z VÝHLEDŮV. Ze sedla scházíme Bobroveckou dolinou, kde potkáváme GROGODÝLÍ BOBROVECKÉ PLESO - úspěšný GROGODÝL - důl. poznámka - Jana Dlouhá přistižená ve vodě v plavkách - zůstává dodnes nepotrestáno => POTRESTAT příští rok. Obědváme v TÝMECH, pijeme RUM, DÝMKA MÍRU zapálena, zaškolen Petr Dlouhý.

Dále pokračujeme dolů směrem k začátku doliny PARICHVOST, kterou stoupáme po modré značce až k soutoku Jaloveckého potoka s malým potokem zřejmě z Jaloveckého sedla. Přímo na soutoku nacházíme pomníček Josefa VAVROUŠKA, který zde letos na jaře zahynul pod lavinou se svou dcerou Petrou (MALOU AMERIČANKOU), jejíž pomník stojí asi 50 m níže na druhé straně potoka. Vzpomínáme, co všechno jsme s ní prožili. Je nám nanic, protože jsme přišli o jednoho z nás.

Část výletníků vyšla spát do Baníkovského sedla, zbytek spí v příkrém svahu v dolině Parichvost resp. na cestě v lese.

Pondělí 10.7.

Ráno se opět scházíme v Baníkovském sedle. Spacák úspěšně spuštěn z hory. Pokračujeme po hřebeni - viz schéma - až do Jamnického sedla za Ostrým Roháčem, kde scházíme do údolí. Nalezeno další GROGODÍLÍ PLESO. Rychlá dvojka dostižena, nicméně opět nezadržitelně uniká údolím dolů. Highway nezklamal a nepřijel. Od ústí Jamnické doliny lidé povětšinou stopují. Zubařka zastižena. Večeříme v táboře, koupeme se. U ohně vydrželo pouze zdravé jádro, které je svědkem vítězného příchodu zpité TROJKY - adresně Igor, David a Díno. Jejich životní optimismus brzdí právě probuzený VDJD. KONEC. Na závěr QUIZ - doplňte jména účastníků.

Zapsal Mírek a Jana

Úterý 11.7.

Den plný překvapení, převážně a kupodivu těch dobrých, začal v 8.00. Budil Alča a nikdo nevěřil, že budit se dá tak příjemně a bez hašení. Čas po snídani všichni věnovali relaxaci, protože se naštěstí pro nepříznivý stav vody zrušil výlet na Belou. Když jsme však vytáhli karimatky, literaturu, karty a pečlivě se namazali opalovacími přípravky, přišel jakýsi dobrák s nápadem zbudovat hrázky, mohyly a vůbec tak všelijak vršit kameny za účelem vytvoření proudů, vracáků a tišin na cvičení. Vrhli jsme se tedy do dravého proudu řeky Váh a postavili mnoho kamenných hadů (hradů), kteří se potkávali na různých místech a dělili řeku na kusy a nudle. Někteří se flákali a pouze urovnávali vodu hráběma nebo hráli tichou poštu kamínkami. Po dokončení stavby byli všichni stejně tak unavení, že pádlovatí nebylo možno (ani hráběma), takže jsme pouze pozorovali jakési raftáky, kteří v našich umělých proudech zabloudili a uvízli na mělčině.

Den pokračoval již započatou relaxací. Našli jsme největší stín v táboře, vytvořili z deseti (přibližně) karimatek jednu obrovskou a pak jsme chvilku jedli, pili, četli, hráli karty, většina spala, zbytek odháněl štípatvé potvory. Jedním slovem jsme lenořili.

Počasi bylo horké až dusné, není divu, že za kopcem bylo občas slyšet hřmění. A tak zrovna ve chvíli, kdy se začaly blížit černé mraky, vydal doktor M. počáteční impuls k výletu do Lipt. Mikuláše na kanál, kde se konaly závody. Pokyny zněly:

- a) vytvořit dvojici muž + žena (takzvaně koedukovaně),
- b) dvojice měla za úkol nakoupit potraviny pro tábor. Druh a množství rozděloval Jiří, takže někdo dostal 20 kg brambor, jiný 15 kg zelí (po slovensky kapusta, zatímco kapusta je kel) atd. Během cesty začalo hřímat a blýskat nejen za kopcem, ale i všude kolem, pouze nás tam někdo má rád a nechal díru v mracích, aby to do nás mohlo prát slunce.

Závody jsme bohužel prošvihli, shlédli jsme pouze exhibici několika frajerů na amerikách a kajacích s křivými pádly. S batohy plnými zelí, vajec, knedlíků, paštik a dalších věcí jsme se chystali odejít k silnici a stopovat. Projevilo se však Myšákovo charisma a jeho vyjednávací talent. Zapůsobil na šéfa jakéhosi vodáckého autobusu, aby nás svezli kousek s sebou. Šéf dělal chvíli drahoty s tím, že je nás osm a že se tam nevejdeme, nakonec však povolil. Po vstupu do karosy, ne moc odlišné od té naší, nás čekalo rozčarování. Čekali jsme vodácký autobus, kde bude z rozvěšených věcí kapat voda, na zemi bude tráva a mokré stopy, který bude plně obsazený, že si opravdu nebudeme mít kam sednout. Místo toho našeho sedělo v autobuse 16!!! lidí, na palubní desce měli mobilní telefon, celý autobus voněl a po krátké rozmluvě jsme dokonce zjistili, že do Rakouska jeli kvůli dvěma řekám (Salza, Enže) a vždycky spali v kempu. Jejich šéf tvrdil, že chtějí jen do Jána, ale Myšák je přesvědčil, že chtějí až do Hrádku. Vysadili nás téměř u tábora, kde jsme odevzdali své těžké nákupy a zkusili se připojit k alternativní skupině, která šla jen do Hrádku a o jejíž činnosti mnoho nevíme. Ale ta jako by se do země propadla. Nakonec jsme zapadli do zařízení, kde podávají výborné pivo Šaratica, pojmenované po stejnojmenném východoslovenském městě Šariš, okres Košice. Večer jsme seděli u ohně a uzavírali sázky o příjezdu autobusu (viz příloha níže). Každý měl ve svůj čas hlídkovat u vraku a v případě nepřijezdu volat na některé z těchto čísel:

02/8581442 = domov pí Inemanové

0601 206 201 = její mobilní telefon.

Bohužel se nekonalo, protože autobus přijel už chvilku po půlnoci i s fiktivním členem a Myšák tím vyhrál fiktivní cenu. Přijela i kytara, tak se trochu pozpívalo. Grogodýl měl rekordně malou účast - pouhé čtyři skalní členy. Pak se šlo spát.

Zapsali Miša a

Středa 12.7.

23.7.1914

MÝM NÁRODŮM

S tíhou říše na svých bedrech a těžkým srdcem oznamuji, že budíček v 6.30 zničil mnoho nadějných mladých lidí na duši i na těle, takže konečný a snad definitivní příjezd Vladislava Highwayie a Jany Hejskové byl jen malou záplatou na utrpení vás, Mých poddaných. Napadení zrádnými teroristy byli jsme donuceni pozřítí těžkou a připálenou stravu v podobě rýžové kaše.

Ovšem ne jen nepříznivé události se hrnuly na naše hlavy. Ku příkladu zásluhou bleskurychlého zabalení stanů a osobních věcí (poznámka UŽ NIKDY nebudu dobrovolně přemísťovat odpadky za poslední týden z místa na místo rukou!) jsme odjeli do L. Hrádku v 11.30. Na dosud neobjeveném parkovišti jsme strávili zajímavé chvíle. Po seskupení všech jednotek byl zahájen přesun k hranicím SR a RP. Zatímco výjezd ze SR proběhl bez obtíží, vjezd do RP ztěžovali ti otravní lidé co v zeleném postávají na silnicích u hranic a zjevně nemají co na práci. Abychom dodali vjezdu do Rzeczipospolity Polske triumfální aureolu strhli jsme málem vlekem hraniční budku.

Za účelem doplnění energetických zásob byla provedena zastávka při které do sebe jednotky "nafutrovaly" co nejvíce chlebě se sýrem.

Aby nám zmrzl úsměv na rtech zastavilo se v Bobrowiezi T. u řeky Bialky (Biele vody), kde se nasedlo do lodí a odešlo se v lodích dolů. I přes některé výhrady (bouřka, ledový déšť a vítr, málo vody) probíhala cesta povětšinou výborně (ovocné koule z těsta (ovšem bez cukru a másla) a podobně) - budiš poznamenáno že jsme se narozdíl od své sestry necvakl chachá!

Zastavení a invaze na břeh proběhla bez větších komplikací, takže k úplnému výčtu důvodů vyhlášení války Srbsku stačí již jen francouzská polévka, zastanování, podmostění, oheň a disuse.

A proto budiž z účelem ochrany cti naší říše vyhlášena válka Srbsku do posledního.

Eduard IV. Edmund Benedikt Hulicius v.r.

P.S.: Zkusili jste říci uprostřed kruhu čepičářů: „Puč mi tu čepici ať vypadám taky jako debil!“?

M.M. to zkusila. A jak dopadla napoví snad fotodokumentace.

E.E.B.H.

Pro ty co tohle ↑ nepochopili:

Asi v 12 v noci přijel Grizli s Janou H., takže se muselo vstávat strašně brzo - v půl 7. Pak se snídala rýžová kaše a hrozně dlouho šramotilo (nejděl Jiří!). V Hrádku se nakupovalo a jelo směr Polsko. V nějaké díře jsme hledali nádraží, protože nás opustily Jana, Majka a Hanička D. Na hranicích s Polskem se Myšák vařil ve vlastní šťávě, protože nemohl najít pas, bohužel ho ale našel. Původně to vypadalo, že jim vlekem zrušíme závoru a stříšku, ale bezpečně jsme projeli, sice jsme tam stáli asi 3/4 hodiny. Naše Dlouhé vedení nás vyslalo na řeku (Bialka), kde nebyla vůbec voda. Dino si prý musí občas tu Vydru vylejt. U mostu jsme zastavili na večeri (oběd) - marmeládové knedlíky - pak jsme asi 2 hodiny čekali, jestli přejde bouřka a když byla v nejlepší, tak jsme vyjeli na další část Bialky. Jiřímu někdo ukradl mapu Pienin, takže jsme byli rychlejší než Grizliho Bus, ale vůbec to nevadilo, protože jsme se zahřáli u

imaginárního ohně, pěkně jsme si při tom zazpívali. Zatabořili jsme a byla polévka (asi 2. večere). U ohně se večer probíraly velmi důležité a intelektuálně náročné problémy. Například proč se tolik šramotí a tak. Některé jedince to po chvíli omrzelo a šli raději spát.

Karel

Mimo jiné Grizliho příjezd tipnul nejlíp Myšák.

Čtvrtek 13.7.

Po budíčku, po „příjemném“ probrání se ve studených vodách Bialky a po vydatné snídani od Karla s Edáčkem jsme my (tedy vedení) rozhodli, že další úsek Bialky pojedou pouze vybraní jedinci (počtem 6 šťastlivců) na polyetylénech a ostatní se s nimi setkají u následujícího mostu. Bohužel naše předpoklady, že obě skupiny tam dorazí přibližně ve stejnou dobu se nepotvrdily. Člunkaři, kteří si pořádně pocvičili na šutrech, dorazili na místo srazu, kde již čekal rozzuřený Jiří se znuřenými ostatními o téměř dvě hodiny později. Rychle jsme navázali a hurá na Dunajec.

Po několika zastávkách (hranice a pod.) jsme se konečně dostali do Červeného kláštera, ale na polské straně, odkud jsme zamýšleli jet. Sundali jsme lodě, naobědvali jsme se a s elánem jsme nasedli do svých lodí - ponorek (až na výjimky). Cestou nás otravovaly polské I slovenské plně, a proto jsme jim vzali za trest jedno bidlo. Párkrát jsme si pocvičili ve válečkách a za šutrama. Už jsme se všichni divili, že se nic neděje, když tu najednou kde se vzal tu se vzal polský celník i se svým hladovým psem, který nás nechtěl pustit dál do Krosčenka k autobusu a k večeri, ale nakonec si dal říct a pustil nás (co by s námi taky dělal).

Po navázání jsme se už všichni těšili do tábora k oni, ke kytaře a k chlastu. Čekala nás však ještě jedna „drobná“ příhoda. Koušek před mostem - tedy před naším táborem Grizli prudce zabrzdil a co se nestalo. Bílý tučňák Martina Paidara a Majky, který byl přivázan a přicukován a přichycen úplně nahoře a dokonce uprostřed, udělal bum dolů. Naštěstí jsme zrovna jeli do zatáčky, takže se nerozbilo okno, ani žádná jiná část autobusu. Bohužel tučňák je od té doby mimo provoz.

Večere probíhala v pochmurné náladě, protože všichni truchlili nad osudem tučňáka. Potom se už jenom sedělo u ohně a zpívalo a pilo, taky se grogodýlilo a pak už se jen spalo.

Zapsali: Klára a Igor

Pátek 14.7.

Vodácké ráno na břehu řeky Bialky: Ti co se ještě neprobudili se probouzejí, ti co ještě nevstali vstávají, ti co se ještě nekoupali se koupají a ti co ještě nesnídali snídají. Ti co nejedou autobusem dojíždějí na lodích. Jsou to ranní ptáčata (spíš kachny), kteří kvůli ledovým peřejím Bialky opustili teplé spacáky dávno před budíčkem. Ti co nejedou na lodích nakupují dřevo v lesním supermarketu. U pokladny nás trochu zdržuje smlouvání o ceně. Konečná částka půl miliónu zlatek. V důsledku nečekaně dlouhého obchodního jednání tam kde včera VDJD čekal s autobusem na lodě čeká teď pro změnu s loděma na autobus. Naše další cesta míří k toku Čierného Dunajce, kde má být voda a není. Operativně měníme plán a vyrážíme na Slovensko s cílem sčlnkovať kus Váhu u Žiliny. Zastavujeme v Dolnom Kubíně, kde nakupujeme akcie a jiné potraviny a spravujeme řetěz od kola (nikoliv už to kolo). Koušek za Kubínem vedení zahlédne jakousi rozvodněnou strouhu. Po zjištění v kilometrůž, že se jedná o říčku Zázrivku - obtížnost WW3 nedokáže vedení již nadále skrývat svou radost a nadšení při představě, že se na poslední chvíli přece jen podaří zlikvidovat část vodáků a vodáckého materiálu. Jíme jogurty a s jistou nostalgií si naposledy prohlížíme svá již teď dost pošramocená plavidla. Vyplováme. Začíná drncání, vrbičkování, ponorkování a zoufání.

Část posádek a plavidel nečekaně doráží až do vytyčeného cíle. Kupodivu jsou ztráty na lidském materiálu zanedbatelné, zato lodě jsou rozšvihány fest! Už za tmy dorážíme do kempu pod halogenovou skálou, dříve Slněčnou. Je zde vynikající večeře. Je toho dost a je výborná. Očividně nad tradiční poměry. Špagety zajídáme syrovým zelím a zapíjíme výborným čepovaným pivem z místní občerstvovny.

Zapsali: Petr P. a Zdeňka

Sobota 15.7. + neděle 16.8 tzv. DEN SLITÝ

Poté co jsme vyběhli mezi připravenými natěšenými hasiči na rozcvičku, ukázalo se, že to nebude len taká hentaká. Velký náčelník pro nás připravil zlepšení ve formě strategicko-takticko-respiračně náročné hry zvané HOO-TOO-TOO-TOO, ale ako my fonetici vřavíme HÚ-TÚ-TÚ-T'Ú. K jejím výše uvedeným záludnostem se postupně přidal další - brutalita - na kterou zprvu doplatila Jana Kolajda hrozcím rozseknutím lebky a ve finále Mirek Bimbo, kterému jsem já, jeho věrný druh a kolega rozťal svým temenem hrdlo a bylo z toho contusio cartilaginis thyroidealis s následným oněměním (Mirka na celý den, mě na 2,65 pikosekundy) a silnou bolestí. Ještě jednou se ti za tuto přesně mířenou ránu hluboce omlouvám, Mirku.

Další dopolední program spočíval v tom, že jsme Líné Ruce Highwayovi uklízeli autobus od bordelu, jež mu tam zanechali jeho předchozí zákazníci, které vezl do Španělska - museli to být hrozná prasata, byl tam šilenej bordel. Poté nastoupila družstva k fotbalovým zápasům, které se vyznačovaly obrovskou bojovností především ženské části mužstva. Mirek, přestože téměř němý, dovedl své družství k vítězství. V zápase o druhé místo na velmi těžkém terénu za stálého deště zvítězili Alčovci nad Myšíkovci (asi jim lépe sedla dobroučká šošovica s mäsom a jajcom, čo k obedu bola). Hustý vytrvalý déšť pokračoval, voda stoupala nejen v řece, ale dokonce i hospodu zatopila a i uprostřed kempu se hromadila až vytvořila obrovské jezero, na kterém se dalo i člnkovať i věru netradičním způsobem.

Postupně jsme se v něm téměř všichni vzájemně byli vykoupáni, dokonce přišli ke slovu i vodní lyže a vodní frisbí. Zábavu již při sluníčku přerušilo těžké zranění Lukáše, jež si téměř amputoval palec u nohy o volajaký ostrý bazmek v jezeře. Orgán se podařilo včasnou odbornou pomocí zachránit a pacient byl uveden do hluboké myšlenkové anestezie a monitorován. Posléze nastalo vyhlásování týmové táborové hry. Dle náčelníkových slov „z důvodů nejasnoti v záznamech“ bylo vyhlášeno toto pořadí: 1.-3. Mirek, na dalším 1.-3. místě Alča a konečně 1.-3. Myšák. Vskutku nečekané vyvrcholení, které ale vystihlo průběh dramatické soutěže. Odměnou pro všechny, kteří se řídili heslem „není důležité se zúčastnit, ale vyhrát“ byly dobrůtky ovocno-čokoládovo-chřupkově-tyčinkového charakteru. S plnými pusami jsme se hromadně vyfotili pod Slněčnou skalou a pomaloučku se spolu se svými tekutými zásobami přesouvali k ohni, ve kterém se nám posléze podařilo v alobalu udusit několik kuřat a ražniči. Přitom se vesele přelévaly tekutiny z lahví do žaludků a hlav, hrálo, zpívalo až přišel čas, kdy dorazil grogodýl speciální plazivý jako prevence proti dalším úrazům palců. Všechny prsty vydržely, dokonce ani k proříznutí břicha nedošlo. Pod vlivem dietní stravy a spousty vína se však mezi námi objevil jeden libovej frajírek a touto téměř vegetariánskou nadávkou častoval své okolí. Lidé postupně usínali a zase vstávali, až tu bylo ráno a bleskový odjezd směr Praha. Frajířka jsme museli vyhodit už v Žilině, nebylo s ním k vydržení. Cesta byla hojně využívána k smazání spánkového dluhu a byla narušena pouze vstupem A.H. + comp. v Brně a jejím vykoupáním o pár desítek kilometrů dál v Sázavě. Závěrečnou tečku obstaralo totální propršení všech při vynášení autobusu a smutné loučení po senza akci.

Zapsali: Jana H. a David H.

	Jméno	Blití	Průjem	Zácpa	Otevřená zranění	Pohmoždění	Bolesti	Zvýš. teplota	Ostatní - uveďte konkrétně
1.	Čepelák Filip	0	0	0	-				puchýře
2.	Dlouhý Petr	0	0	0	koleno pravé 1x			1 x zvýšená	puchejř 1 x
3.	Dlouhý Jiří	0	0	0	řízl se do nohy v Lipr. Hr.				
4.	Doležal Libor	náběh 3	pořád	0	ruce, palec u nohy	palec, kolena	hlava 1x	neví	svědí hlava
5.	Faltys Jan	0	3	0	odřené koleno, bok	palec, kolena	koleno	nesledoval	ukoplý palec o kolík od stanu
6.	Faltysová Jana	7	0	0	řízla se při krájení chleba	obvyklá z lodě	v zádech	38,7 2 dny	
7.	Faltys Martin	0	pořád	0					vyčerpanost parciální
8.	Faltysová Dana	0	0	0	řízla se při púlení kuřat	modř. na nohou	zuby		
9.	Gregorová Marie	0	0	3 dny			břicha	1 x 37,6	puchýře - časté, bolesti kolena
10.	Hejsková Jana	0	0	0			zuby		
11.	Hodr David	0	1	0		kotník - bolí	kotník, břicho		psychiatrické problémy, pálení žáhy
12.	Hulicius Eduard	4	1	1	rozříznutá pata vod vodňáček	stehno	hlava, břicho	37,5	senná rýma
13.	Klimeš Igor	6- Alk.	1	0			koleno	nesledoval	paronychium halucis lisin-shnilej palec, r
14.	Koláčková Jana	0	0	1 den	normální	obě nohy			úder do hlavy při hutututu
15.	Koláčková Jarmila	1	4	0			loket 1x		
16.	Koukalová Alice	0	0	0		nohy	koleno, hlava		
17.	Loyka Tomáš	0	0	0		modřiny	koleno, břicho		
18.	Málková Michaela	1	0	0	lehké oděrky	drobné			epistaxe (krvácení z nosu)
19.	Nekvasil Michal	0	0	0	1 hřbet, 1 kolelno, 1 kotník	pravý prsní sval	břicha		
20.	Nitsch Karel	0	0	0	těch bylo	palec z fotbalu	záda denně		puchejře
21.	Paidar Petr	0	0	0	drobné	bok, koleno	křeče		
22.	Paidar Martin	0	1	0		ruka, palec nohy	koleno		mokvající exkoriace
23.	Roda Aleš - DINO	0	0	0	neví	hrábě	fest - koleno		puchejř, senná rýma - alergie, pálení žáhy
24.	Rozhoňová Klára	1	1	0	malé na kloubu ruky	modřiny	břicho		
25.	Středová Adéla	0	0	0	rozb.koleno - lecori genuolisin	koleno	koleno		
26.	Středová Madla	0	0	0		plno	záda		
27.	Šestáková Alžběta	0	0	0	neví	kotník	břicho, záda		
28.	Šimša Jaromír	0	0	0			zub, krk		
29.	Šimšová Zdeňka	0	0	0		modřina na LL			
30.	Tomek Alan	0	0	0	vulnu cont.lacer.reg.lubiti l.dx.				
31.	Voldřichová Můňa	0	0	0			ze slunce 1x		
32.	Vomlel Lukáš	0	0	0	palec levé nohy - z louže		palec		
33.	Železný Jan	0	0	1 den	rozbité koleno o šutr	pravé lýtko	koleno		
34.	Herynek Ivan	0	0	0	kotník z kanálu levis		rameno, loket		
35.	Highway Gr. King	0	0	0					
		20	9+2x pořád	6 dní					

